

Για μια Ησυχαστική Βίωση της Αναστάσεως (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μέσα στην ευλογημένη περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής που διανύουμε, οι Κυριακές της κάθε εβδομάδας αποτελούν ένα σταθμό αναστάσιμης ανάπαυλας με χαρούμενο τόνο, ο οποίος διαφέρει από τις καθημερινές μέρες της εβδομάδας. Ταυτόχρονα κάθε Κυριακή μας εφοδιάζει με κάτι καινούριο ώστε να οδηγηθούμε στην Ανάσταση, ενδυναμωμένοι. Η Α΄ και Β΄ Κυριακή κάπως συγγενεύουν ως προς τη θεματολογία και ενώ δεν φαίνονται εκ πρώτης όψεως να ταιριάζουν με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της Σαρακοστής, η παρακαταθήκη τους είναι άκρως προπαρασκευαστική για το Πάσχα. Εν ολίγοις, μας διδάσκουν την ταυτότητα της Ορθοδοξίας ως ένα ισχυρό βίωμα, το οποίο απουσιάζει από τη ζωή μας αυτές τις σπουδαίες μέρες που έρχονται. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς αγωνίστηκε στη ζωή του γι' αυτό το ισχυρό βίωμα.

Όπως σημειώνει ο πατήρ Αλέξανδρος Σμέμαν, η περίοδος της Σαρακοστής

αποτελούσε περίοδο προετοιμασίας των Κατηχουμένων, όσων δηλαδή επρόκειτο να βαπτιστούν το βράδυ της Ανάστασης. Όλοι, λοιπόν, οι Κατηχούμενοι διέβαιναν μια αέναη πορεία για την κάθαρση του παλαιού τους εαυτού, ώστε να βιώσουν το Φωτισμό του Βαπτίσματος, τον Φωτισμό της Λαμπροφόρου Αναστάσεως. Σήμερα, ο στόχος δεν διαφέρει και πολύ έστω κι αν είμαστε βαπτισμένοι. Η αμαρτία και η πνευματική αστοχία της ανθρώπινης φύσης, μας προκαλεί συνεχώς προς μια αναβίωση του προσωπικού μας βαπτίσματος μέσω σκληρού αγώνα. Η Νηστεία, η εγκράτεια, οι όμορφες και ξεχωριστές ακολουθίες με το καταλυτικό κλίμα και γενικότερα όλα όσα βιώνουμε την Σαρακοστή, γίνονται τα μέσα με τα οποία θα φθάσουμε στο Πάσχα κεκαθαρμένοι και φωτισμένοι.

Ακριβώς, μέσα σ' αυτή την πορεία, η Εκκλησία αναδεικνύει και τις καταλληλότερες μορφές. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ο υπέρμαχος της Ησυχίας και της Νοεράς Προσευχής είναι το καταλληλότερο πρότυπο που θα μπορούσε να αναδείξει η Εκκλησία μέσα σ' αυτή την περίοδο που το μόνο που της ταιριάζει είναι η άσκηση μέσα στην Ησυχία. Η ησυχία και η σιγή, γίνονται οι συνθήκες μέσα στις οποίες ο άνθρωπος ζει έντονα και σπουδαία πνευματικά πράγματα. Γίνονται οι συνθήκες μέσα στις οποίες καλούμαστε να προετοιμάσουμε το νου και την καρδιά για την υποδοχή του νυμφίου Χριστού.

Πρόκειται για μια ασκητική πορεία, που το μόνο της μέλημα είναι η βύθιση του νου στην καρδιά δια της νοεράς προσευχής. Η Ορθοδοξία, στηρίζεται ακριβώς σ' αυτό το βίωμα ως δόγμα Οντολογίας. Στην Ησυχία, στη Νήψη, στη Νοερά Προσευχή που κάνουν τον Θεό αντί να είναι απλά ένα λογικό δημιούργημα, να είναι ένα ισχυρό βίωμα Φωτός. Γι' αυτό και ο μεγάλος ιεράρχης της Θεσσαλονίκης θεωρώντας την Εμπειρία, ως ανώτερη κάθε λογικής απόδειξης, την ζητά επίμονα και επιτακτικά στη ζωή του. Και αυτό όχι μόνο με τη μονολόγιστη ευχή αλλά και με τη συνεχή προσωπική επίκληση για το φωτισμό του. Ο άγιος, συνεχώς ζητούσε από την Παναγία μητέρα του, να του φωτίζει το σκότος της ψυχής ώστε να μην χάνει την κοινωνία με το «Φως του κόσμου», τον Ιησού Χριστό.

Όλοι οι νηπτικοί πατέρες δίδουν αυτή την ασκητική πρόταση ζωής που δεν ταιριάζει μόνο στους μοναχούς αλλά και στους λαϊκούς στο μέτρο που μπορούν βέβαια να το ακολουθήσουν. Κέντρο γίνεται η καρδιά η οποία είναι στενά δεμένη με το νου και το λογικό κομμάτι του ανθρώπου. Ο άνθρωπος, που κατορθώνει χάριτι Θεού να ζει μέσα σε αυτές τις μυστικές συχνότητες, έχει παρηγοριά την μονολόγιστη ευχή και τη γνήσια αγιοπνευματική μαρτυρία της παρουσίας και της ύπαρξης του αληθινού Θεού. Έχει δηλαδή εσωτερική Θεία επιβεβαίωση που τον ικανώνει για τα πάντα. Ακριβώς αυτή την παρακαταθήκη κουβαλούσαν όλοι οι πατέρες μέσα τους, τη δυναμική του Ησυχασμού, και γι' αυτό και ήταν έτοιμοι να θυσιάσουν με αφοβία τα πάντα. Αυτό ήταν τελικά και το ισχυρό βίωμα της Βασιλείας του Θεού ως παροντικό αγαθό. Είθε, με τέτοιες προϋποθέσεις να προσπαθήσουμε να ζήσουμε το Πάσχα, ώστε το αισθητό φως της Αναστάσεως να μην το βιώσουμε μόνο σαν αισθητό αλλά και σαν νοερό, κατακλείζοντας τις υπάρξεις μας.